

РЕШЕНИЕ

№ 1635

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20231100514103 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 15778 от 02.10.2023 г. по гр.д. № 40557/2021 г. по описа на СРС, 90 с-в е признато за установено по искове с правно основание чл.124, ал.1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, предявени от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД против Р. М. Е., ЕГН ***** , като законен наследник на А.Р. Е.А и Н. М. М., ЕГН ***** , единствено като законен наследник на А.Р. Е.А, че дължат на „Топлофикация София” ЕАД сумата от 642.03 лв.-цена на топлинна енергия за периода м.05.2015 г. до м.04.2018 г., 26,39 лв.-цена на услугата "дялово разпределение" за периода м.04.2016 г. - м.04.2018 г., ведно със законната лихва върху главниците от 29.5.2019 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главница за ТЕ в размер на 99,62 лв. за периода от 14.09.2016 г. до 16.05.2019 г., мораторна лихва върху главница за дялово разпределение в размер на 4,77 лв. за периода от 30.05.2016 г. до 16.05.2019 г., за недвижим имот в ГР.СОФИЯ, ЖК Н. III, БЛ. ***** аб.№ ***** , за които суми е издадена заповед от 26.06.2019 г. постановена по ч.гр.д. № 29978/2019 г. по описа на СРС, 90 състав.

С постановеното решение е признато за установено по искове с правно основание чл.124, ал.1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, предявени от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД против Р. М. Е., ЕГН ***** , че Р. М. Е. дължи на „Топлофикация София” ЕАД сумата от 167,10 лв., от които цена на топлинна енергия 160,50 лв. за

периода м.5.2015 г. до м.4.2018 г., и 6,60 лв. цена на услугата "дялово разпределение за периода м.04.2016 г. - м.04.2018 г., ведно със законна лихва върху главниците от 29.5.2019 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за ТЕ в размер на 24,90 лв. за периода от 14.9.2016 г. до 16.5.2019 г. мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на 1,19 лв. за периода от 30.5.2016 г. до 16.5.2019 г., за недвижим имот в ГР.СОФИЯ, ЖК Н. III, БЛ. ***** ***** аб.№ ***** , за които суми е издадена заповед от 26.06.2019 г. постановена по ч.гр.д. № 29978/2019 г. по описа на СРС, 90 състав.

Решението е постановено при участието на „Техем сървисис“ ЕООД и „Директ“ ЕООД, като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението е обжалвано от ответника Р. М. Е., с изложени доводи, че е неправилно, поради нарушение на процесуалния закон и неправилно приложение на материалния закон, както и поради необоснованост. Поддържа, че неправилно съдът не се е произнесъл по възражението за погасяване по давност на вземанията без да съобрази, че срещу издадената заповед за изпълнение е подадено възражение. Поради това, макар в срока за писмен отговор на исковата молба по чл.131 ГПК да не е бил подаден писмен отговор, съдът е следвало да отчете подаденото възражение срещу заповедта за изпълнение като възражение срещу исковите. Същевременно поддържа, че неподаването на писмен отговор на исковата молба в срока по чл.131 ГПК не следва да се приравнява на признание на иска или на признанието на факти. Излага възражения срещу исковите за признаване съществуването на вземания за дялово разпределение и мораторна лихва.

Жалбоподателят отправя искане за отмяна на решението и отхвърляне на исковите в цялост, като неоснователни. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал. 3 ГПК е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, в който е изразено становище за нейната неоснователност. Отправя искане за потвърждаване на решението в обжалваната част, като правилно. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал. 3 ГПК не е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от подпомагащата страна.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, съдът намира същата за неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по

останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Съдът приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите за неправилност изложени във въззивната жалба, съдът намира следното:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че процесния имот е топлоснабден; че ответника, като наследник на починалата в хода на исковото производство на 07.06.2022 г. ответник А.Р. Е.А е съсобственик на топлоснабдения имот, находящ се в гр. София, ЖК Н. III, БЛ. ***** аб.№ ***** , поради което е битов клиент по смисъла на §1, т. 2а от ДР на ЗЕ, за процесните период и имот, за който са доставяни количества ТЕ; че между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет договор за продажба на топлинна енергия; че в качеството си на потребител на ТЕ в имота – жилищен обект ответникът дължи разходи за заплащане на цена на потребена топлинна енергия и цена на извършената услуга дялово разпределение, чиято стойност възлиза на исковата стойност.

Решението е правилно.

Чрез представените пред СРС доказателства в т.ч. нотариален акт за собственост на жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № 84, том I, дело № 84/1979 г., удостоверение за наследници от 11.06.2001 г., издадено от СО, Район Н., заявление - декларация на 08.05.2008 г. за откриване на партида за потребител на ТЕ за процесния имот, се установява че ответникът е съсобственик /собственик на ½ ид.ч. от имота/, който е поискал и партидата на имота да бъде открита на негово име.

С оглед изложеното, съдът намира за установено, че ответникът е придобил собствеността върху имота и същият се явява битов клиент на ТЕ за процесния период за този апартамент. Доводите на въззивника- ответник в обратен смисъл, съдът намира за недоказани и съответно – неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г. / потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

Съгласно чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при

публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). В този см. са и разясненията, дадени в решение № 35/21.02.2014 г. по гр. д. № 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл. 290 ГПК, което настоящия състав възприема.

Установява се от представените пред първата инстанция доказателства, че описания обект се намира в сграда, която е топлоснабдена. За обосноваване на тази констатация, съдът съобрази представените пред първата инстанция протокол от общо събрание на етажната собственост от 07.11.2000 г. и списък към него, договор от 07.12.2000 г., индивидуални справки за топлинна енергия и протоколи за отчет.

Чрез представените документи от ищеца и от фирмата за дялово разпределение, както и чрез констатациите на СТЕ, приета пред първата инстанция, която настоящия състав кредитира напълно по реда на чл.202 ГПК, се установява, че сградата, в която се намира апартамента на ответника е с непрекъснато топлоподаване през процесния период от м.05.2015 г. до м.04.2018 г., Топлофикация София ЕАД е извършвала ежемесечно отчет на общия топломер, който е годно средство за контрол и измерване; ФДР е извършвала дялово разпределение на потребената в сградата ТЕ при спазване действащата законодателна уредба.

С оглед тези обстоятелства, съдът намира че за процесния период е начислено потребление в имота за периода от месец май 2015 г. до месец април 2018 г. съобразно действащата нормативна уредба и изискванията в нея. Както е посочено в приетата пред СРС, съдебно-икономическа експертиза, чийто констатации настоящия състав кредитира по реда на чл.202 ГПК, сборът от дължимите за процесния имот месечни суми за доставена топлоенергия в процесния имот е в размер на 963.05 лв. главница общо и 260.82 лв.- мораторни лихви.

Настоящият състав кредитира напълно дадените констатации от експертите по СТЕ и ССЧЕ, приети пред първата инстанция на основание чл.202 ГПК.

Доводите на въззивника, че в имота не е имало потребление за отопление за исковия период, съдът намира за неоснователни с оглед посоченото по-горе.

Според приетите като доказателства по делото пред първата инстанция и констатациите на експерта по ССЧЕ, приета пред СРС, сумата за такса за дялово разпределение в имота за исковия период възлиза на 11.37 лв.

Доводите на ответника, че в производството не е доказано основание и размер на потребените услуги за извършено дялово разпределение на потребената в имота ТЕ, съдът намира за неоснователни и недоказани. Съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ,

чл.61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването - извършването на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда - етажна собственост се заплаща от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. В случая между страните не е спорно, че услугата е извършена, като няма данни работата да не е приета, поради което потребителите следва да заплатят на ищеца дължимото възнаграждение за услугата дялово разпределение по силата на цитираните разпоредби.

Според чл. 139 от ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сградата - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Задължението е възложено на топлопреносното предприятие, което съгласно чл. 139, ал. 2 извършва дялово разпределение на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичен регистър по чл. 139а от ЗЕ. В Общите условия е закрепено в чл. 22, ал. 1, алт. 2 и, ал. 2 от ОУ, че дялово разпределение се извършва възмездно чрез възлагане на търговец, избран от клиента, като клиентът заплаща на продавача стойността за услугата "дялово разпределение". Начинът, по който се формира стойността на услугата за дялово разпределение, е регламентиран в чл. 36, ал. 1 от ОУ. Съгласно посочената разпоредба клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на партията на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

С договора сключен между ищеца и подпомагащата страна е договорено заплащане от "Топлофикация София" ЕАД на извършваните услуги. Представен е и договор, сключен между етажните собственици в процесната сграда и фирмата за дялово разпределение. Предвид така ангажираните по делото доказателства, ищецът се легитимира като носител на правото да получи стойността на извършваната услуга дялово разпределение, в случай че същата е реално осъществена, като неоснователни се явяват доводите изложени във въззината жалба в обратната насока.

На следващо място при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал въззивният съд намира, че услугата "дялово разпределение на топлинна енергия" е била реално осъществена. В съответствие с чл. 24 от ОУ клиентите от СЕС, част от която е процесният имот, са избрали дружеството ФДР за извършване на услугата дялово разпределение. Дружеството е регистрирано по смисъла на чл. 139а ЗЕ. От приетото по делото заключение на СТЕ се установява, че разпределението на топлинната енергия в процесната сграда е било извършвано именно от фирмата за дялово разпределение в съответствие с нормативните изисквания. При това положение въззивният съд намира претенцията за установяване

съществуването на вземане за стойността на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия за доказана по основание, като възраженията на въззивника в тази насока следва да се разглеждат като неоснователни.

Възражението на ответника за погасяване по давност на част от заявените в производството претенции съдът намира за преклудирано.

С т. 4 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че по силата на изричната разпоредба на чл. 133, вр. чл. 131, ал. 2, т. 5 от ГПК, с изтичането на срока за отговор се преклудира възможността ответникът да противопоставя възражения, основани на съществуващи и известни нему към този момент факти, което се отнася и за възраженията за придобивна и погасителна давност - същите се преклудират в посочения срок, доколкото по естеството си не могат да се основават на нововъзникнал факт, тъй като с предявяване на иска давността се прекъсва /чл. 116, б. "в" от ЗЗД и чл. 84 от ЗС/.

С Решение № 111 от 8.10.2010 г. по т.дело № 1068/2009 г. на ВКС, ТК, I т.о., постановено по реда на чл.290 ГПК, което се възприема от настоящия състав, е прието, че правото на ответника да направи възражение за погасяване на вземането по давност се преклудира с изтичане на срока за отговор на исковата молба по чл. 131, ал. 1 ГПК. В конкретния случай ответникът не е подал писмен отговор на исковата молба, а в подаденото възражение по чл.414 ГПК срещу издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК не е посочено такова възражение. Поради това и доводите на въззивника, че съдът неправилно не е съобразил направеното в срок правопогасяващо възражение се явяват неоснователни. При позоваване от страна на въззивния съд на възражение, което е преклудирано, поради това, че не е направено в срока по чл. 133, ал. 1 ГПК, въззивният съд би допуснал съществено нарушение на процесуалния и материалния закон - чл. 133, ал. 1 ГПК и чл. 120 ЗЗД, съгласно който давността не се прилага служебно. В същия смисъл е и произнасяне в Решение № 111 от 8.10.2010 г. по т.дело № 1068/2009 г. на ВКС, ТК, I т.о., постановено по реда на чл. 290 ГПК, което се възприема от настоящия състав.

С оглед това, при установяване количествата топлинна енергия и констатациите на съдебно-техническата експертиза, сочещи че дяловото разпределение е правилно извършено, ищецът е доказал количеството на доставената в имота на ответника топлинна енергия.

От страна на последния не се твърди, а и не се доказва плащане на процесните суми, поради което задължението за цена на топлинна енергия и за такса дялово разпределение за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2018 г. се равнява на посочените по-горе размери.

При така формираните изводи, поради съвпадане изводите на двете инстанции, постановеното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед цената на иска, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. второ ГПК, решението не подлежи на касационно обжалване.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 ГПК в полза на ищеца следва да бъде присъдена сумата 50.00 лв.-разноски за възнаграждение на юрисконсулт за въззивната инстанция.

Воден от гореизложеното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 15778 от 02.10.2023 г. по гр.д. № 40557/2021 г. по описа на СРС, 90 с-в, В ЧАСТТА, с която е признато за установено по искове с правно основание чл.124, ал.1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, предявени от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД против Р. М. Е., ЕГН *****, като законен наследник на А.Р. Е.А и Н. М. М., ЕГН *****, единствено като законен наследник на А.Р. Е.А, че дължат на „Топлофикация София” ЕАД сумата от 642.03 лв.-цена на топлинна енергия за периода м.05.2015 г. до м.04.2018 г., 26,39 лв.-цена на услугата "дялово разпределение" за периода м.04.2016 г. - м.04.2018 г., ведно със законната лихва върху главниците от 29.5.2019 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главница за ТЕ в размер на 99,62 лв. за периода от 14.09.2016 г. до 16.05.2019г, мораторна лихва върху главница за дялово разпределение в размер на 4,77 лв. за периода от 30.05.2016 г. до 16.05.2019 г., за недвижим имот в ГР.СОФИЯ, ЖК Н. III, БЛ. ***** аб.№ ***** , за които суми е издадена заповед от 26.06.2019 г. постановена по ч.гр.д. № 29978/2019 г. по описа на СРС, 90 състав, КАКТО И В ЧАСТТА, с която е признато за установено по искове с правно основание чл.124, ал.1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, предявени от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД против Р. М. Е., ЕГН ***** , че Р. М. Е. дължи на „Топлофикация София” ЕАД сумата от 167,10 лв., от които цена на топлинна енергия 160,50 лв. за периода м.5.2015 г. до м.4.2018 г., и 6,60 лв. цена на услугата "дялово разпределение за периода м.04.2016 г. - м.04.2018 г., ведно със законна лихва върху главниците от 29.5.2019 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за ТЕ в размер на 24,90 лв. за периода от 14.9.2016 г. до 16.5.2019 г. мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на 1,19 лв. за периода от 30.5.2016 г. до 16.5.2019 г., за недвижим имот в ГР.СОФИЯ, ЖК Н. III, БЛ. ***** аб.№ ***** , за които суми е издадена заповед от 26.06.2019 г. постановена по ч.гр.д. № 29978/2019 г. по описа на СРС, 90 състав.

ОСЪЖДА Р. М. Е., ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание чл.78, ал. 1 и ал.8 ГПК, сумата от 50.00 лв., представляваща

разноси във въззивното производство.

Решението е постановено при участието на „Техем сървисис“ ЕООД и „Директ“ ЕООД, като трето лице-помагач на страната на ищеца.

На стоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____